

enestaaende Karakter. Naar man undersøger Kassebeholdningen paa IX i Statsregnskabet, finder man opført der, at Staten ejer Værdipapirer til 67½ Mill. Kr. Lidt længere nede i Kolonnen staar der saa: Herfra maa drages Laan i Nationalbanken paa 40 Mill. Kr. Derefter undersøger man, hvad det er for Værdipapirer, Staten ejer i de 67½ Mill. Kr., og da viser det sig, at det er de 27 Mill. Kr., som fandtes i Obligationer og saadant, sidste Gang vi hørte om dette Forhold, samt 40 Mill. Kr. Præferenceaktier i Landmandsbanken. Disse staar opført i Bilagene til denne Sag paa følgende Maade: Præferenceaktier i Landmandsbanken, paa lydende Værdi 40 Mill. Kr., Kursværdi 40 Mill. Kr. Kursværdi 40 Mill. Kr.! Jeg maa spørge den højtærede Finansminister, hvor han kunde faa den Kurs. Hvis han kunde faa den, burde han hurtigst muligt skille sig af med disse Præferenceaktier. Men det beklagelige er, at denne Opgørelse er urigtig, og jeg maa tilføje: *forsættlig* urigtig. Vi har fra vor Side i Finansudvalget ved Samlingens Slutning sagt den højtærede Finansminister, at det lod sig ikke gøre at opføre disse 40 Mill. Kr. som en fuld Værdi, efter at Landmandsbanken, altsaa den rekonstruerede Landmandsbank, i 1922 havde offentliggjort et Regnskab, af hvilket det fremgik, at der nu var saa store Afskrivninger, at ikke blot den af Nationalbanken indskudte Reservekapital, men ogsaa Præferencekapitalen var angrebet. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg selv har sagt, eller hvilke Slutninger man ogsaa kan drage af dette Regnskab fra Landmandsbanken, men jeg skal henholde mig til, hvad Nationalbanken i sin Aarsberetning, nylig offentliggjort, siger om Forholdet: „Da Landmandsbankens Bankraad imidlertid ved Opgørelsen for 1922 mente at maatte foretage en samlet Afskrivning paa 232 Mill. Kr., hvorved der kom til at mangle regnskabsmæssig Dækning for Reservefondet samt for 31½ Mill. Kr. af Præference-Aktiekapitalens 70 Mill. Kr. . . .“ Nationalbanken har deraf draget den Konsekvens, at den har nedskrevet sin Andel i Præferencekapitalen paa 5 Mill. Kr. til Halvdelen, 2½ Mill. Kr. Derfor foreligger nu det mærkelige, at samtidig afleveres der fra to saa høje Autoriteter som Nationalbanken og Statskassen Regnskaber, hvor der i det ene staar: Præferenceaktier, paa lydende Værdi 5 Mill. Kr., Kursværdi 2½ Mill. Kr., og i det andet: Paalydende Værdi 40 Mill. Kr., Kursværdi 40 Mill. Kr.

Begge disse Ting kan ikke være rigtige, og ingen er i Tvivl om, hvad der er det urigtige, og jeg maa tilføje: *forsættlig* urigtige. Hvis man opgør det paa den Maade, som Nationalbankens Bestyrelse har opgjort det paa, maatte Finansministeren opføre som sin Kassebeholdning i Værdipapirer ikke 40 Mill. Kr., men 20 Mill. Kr. Det vil sige, at Billedet vil se saaledes ud: Værdipapirer 47 Mill. Kr., og nedenfor i Kolonnen: Herfra drages 40 Mill. Kr. i Nationalbanklaan. Derved vil man se, hvad dette Laan betyder, nemlig at det har opslugt omtrent hele Statens Beholdning af Værdipapirer, hvorfor man næsten ikke længere har nogen Værdier tilbage. Det har været Skik her i Landet at skjule saadanne Ting, saadanne Uheld, men det er blevet fordømt ved Højesteret og betragtet som strafværdigt, hvis man forsøger at skjule Sandheden paa en saadan Maade. Højesteret har erklæret, at de, som afgiver et Regnskab, der indeholder saadanne Transaktioner som dem, der her findes, naar det sker i et Aktieselskab, er undergivet Ansvar efter Aktieselskabslovens § 56, 1., som omhandler den forsættelige Afgivelse af et urigtigt Regnskab. Det Spørgsmaal, som rejser sig i Rigsdagen i Dag, er derfor: Skal der for Statens Regnskabsaflæggelse gælde ringere Krav til Redelighed og Rigtighed end for Aktieselskabers Regnskabsaflæggelser. Jeg tror, at den høje Rigsdag nødvendigvis overfor Stats- og Finansministeren maa erklære, at hvis nogetsteds Kravet om Rigtighed og Redelighed i Regnskabsaflæggelse gælder, maa det være for Staten, for Statskassen.

I øvrigt er det tvivlsomt, om de 20 Mill. Kr., som jeg har nævnt hidtil i Overensstemmelse med Nationalbankens Ansættelse af Værdien, længere kan opretholdes, om den kan opretholdes efter den afsagte Højesteretsdom, og ogsaa om Nationalbanken længere kan opretholde Værdien paa 2½ Mill. Kr., thi ved Landmandsbankens, altsaa den rekonstruerede Landmandsbanks, Regnskab i 1922 blev der foretaget en Genopskrivning af Rekylværdierne til et meget højt Beløb. En Genopskrivning paa et tidligere Tidspunkt og paa et andet Regnskab er af Højesteret betragtet som i høj Grad strafværdig og ogsaa dømt efter Aktieselskabslovens § 56, 1., om forsættlig Urigtighed. Hvis Statsministeren havde aflagt et Regnskab, som for Øjeblikket indeholdt 20 Mill. Kr., havde han handlet i Overensstemmelse med, hvad der var foregaaet paa Landmands-